

Rolnummer 6389
Arrest nr. 98/2016 van 16 juni 2016

A R R E S T

In zake : de vordering tot schorsing van de wet van 16 december 2015 tot regeling van de mededeling van inlichtingen betreffende financiële rekeningen, door de Belgische financiële instellingen en de FOD Financiën, in het kader van een automatische uitwisseling van inlichtingen op internationaal niveau en voor belastingdoeleinden, ingesteld door E.M.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters J. Spreutels en E. De Groot, en de rechters L. Lavrysen, J.-P. Snappe, J.-P. Moerman, E. Derycke en F. Daoût, bijgestaan door de griffier F. Meersschaut, onder voorzitterschap van voorzitter J. Spreutels,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. *Onderwerp van de vordering en rechtspleging*

Bij verzoekschrift dat aan het Hof is toegezonden bij op 29 maart 2016 ter post aangetekende brief en ter griffie is ingekomen op 31 maart 2016, is een vordering tot schorsing ingesteld van de wet van 16 december 2015 tot regeling van de mededeling van inlichtingen betreffende financiële rekeningen, door de Belgische financiële instellingen en de FOD Financiën, in het kader van een automatische uitwisseling van inlichtingen op internationaal niveau en voor belastingdoeleinden (bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 31 december 2015) door E.M.

Bij hetzelfde verzoekschrift vordert de verzoekende partij eveneens de vernietiging van dezelfde wet, alsook de ambtshalve aanstelling van een advocaat, overeenkomstig artikel 75, eerste lid, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof.

Bij beschikking van 20 april 2016 heeft het Hof de aanvraag van ambtshalve aanstelling van een advocaat verworpen.

Bij beschikking van dezelfde dag heeft het Hof de terechtzitting voor het debat over de vordering tot schorsing bepaald op 11 mei 2016, na de in artikel 76, § 4, van de voormelde bijzondere wet van 6 januari 1989 bedoelde overheden te hebben uitgenodigd hun eventuele schriftelijke opmerkingen, in de vorm van een memorie, uiterlijk op 4 mei 2016 in te dienen en een afschrift ervan binnen dezelfde termijn aan de verzoekende partij over te zenden.

De Ministerraad, bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. B. Lombaert, advocaat bij de balie te Brussel, heeft schriftelijke opmerkingen ingediend.

Op de openbare terechtzitting van 11 mei 2016 :

- zijn verschenen :

. E.M., in eigen persoon, bijgestaan door Mr. S. Vincent, advocaat bij de balie te Brussel;

. Mr. B. Lombaert en Mr. A.-S. Bouvy, advocaat bij de balie te Brussel, voor de Ministerraad;

- hebben de rechters-verslaggevers J.-P. Snappe en L. Lavrysen verslag uitgebracht;

- zijn de voornoemde partijen gehoord;

- is de zaak in beraad genomen.

De bepalingen van voormelde bijzondere wet van 6 januari 1989 met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. *In rechte*

- A -

Ten aanzien van het belang van de verzoekende partij

A.1. E.M. is een burger met de dubbele Belgische en Amerikaanse nationaliteit. Hoewel hij sinds 1 september 1993 in België verblijft, is hij onderworpen aan de fiscale voorschriften van zowel het Belgisch recht als het recht van de Verenigde Staten.

Twee Belgische bankinstellingen hebben E.M., respectievelijk bij een schrijven van 26 januari 2016, wat de eerste betreft, en van 2 februari 2016, wat de tweede betreft, erover ingelicht dat zij aan de FOD Financiën de gegevens zouden meedelen met betrekking tot de twee rekeningen die hij in elk van beide instellingen bezit, teneinde zich in overeenstemming te brengen met de bepalingen van de wet van 16 december 2015 « tot regeling van de mededeling van inlichtingen betreffende financiële rekeningen, door de Belgische financiële instellingen en de FOD Financiën, in het kader van een automatische uitwisseling van inlichtingen op internationaal niveau en voor belastingdoeleinden », alsook om zich in overeenstemming te brengen met onder meer de bepalingen van het bilateraal administratief akkoord dat België en de Verenigde Staten hebben gesloten teneinde een automatische uitwisseling van de financiële gegevens tussen beide landen tot stand te brengen.

De verzoekende partij heeft die twee instellingen meegedeeld dat het totale saldo van haar tegoeden niet meer bedroeg dan 5 000 euro, waarbij zij heeft aangevoerd dat zij dus niet ertoe gehouden waren die gegevens mee te delen, daar punt A.1 onder deel I van bijlage II van de voormelde wet de banken niet ertoe verplicht de gegevens mee te delen met betrekking tot de rekeningen waarvan het bedrag op 30 juni 2014 niet hoger ligt dan 50 000 USD.

Die instellingen hebben E.M. geantwoord dat zij het in de bepaling van de voormelde bijlage vastgestelde plafond niet zullen toepassen.

De verzoekende partij heeft overigens van een bank een schrijven ontvangen waarin haar wordt meegedeeld dat zij haar relatie met haar stopzet, zoals zij dat heeft gedaan met alle burgers van Amerikaanse afkomst.

A.2. De Ministerraad merkt op dat het door de verzoekende partij ingediende beroep niet ontvankelijk is bij ontstentenis van belang. Allereerst lijkt het erop dat die laatstgenoemde in wezen vreest voor een dubbele belasting van haar inkomsten door de belastingadministratie van de Verenigde Staten, hetgeen niet het onderwerp van de bestreden wet van 16 december 2015 is. Die belasting zou alleen kunnen voortvloeien uit de uitvoering van het bilaterale akkoord dat België en de Verenigde Staten hebben gesloten en dat nog niet het voorwerp heeft uitgemaakt van een instemming. Niet alleen vloeit het aangevoerde nadeel niet voort uit de bestreden wet, maar bovendien zou die wet op zich geen ongunstige invloed kunnen hebben op de situatie van de verzoekende partij, in zoverre zij alleen betrekking heeft op de verplichtingen van de verleners van financiële diensten in België om aan de FOD Financiën automatisch de inlichtingen mee te delen die die FOD aan de andere Staat zal moeten bezorgen.

Ten aanzien van de middelen

A.3. E.M. vordert de schorsing en de vernietiging van de voormelde wet van 16 december 2015.

In hetzelfde verzoekschrift vraagt hij het Hof ambtshalve een advocaat aan te stellen om hem bij te staan, overeenkomstig artikel 75 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof.

A.4.1. In een eerste middel verwijt de verzoekende partij artikel 19 van de bestreden wet erin te voorzien dat de artikelen 458 tot 463 van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 van toepassing zijn op de financiële instellingen die de bij de bestreden wet bepaalde wettelijke verplichtingen niet naleven, hetgeen ertoe zou kunnen leiden dat een solidaire belasting in het buitenland verschuldigd zou moeten zijn wegens inbreuken op een Belgische wet.

A.4.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 4 van het Verdrag inzake de strafrechtelijke bestrijding van corruptie en van artikel 17 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens. Zij verwijt artikel 8, § 2, van de bestreden wet, ten aanzien van de mededeling van inlichtingen aan de Verenigde Staten, enerzijds, niet te hebben voorzien in een toereikende termijn opdat de burgers met de dubbele nationaliteit, zoals zijzelf, hun fiscale verplichtingen correct kunnen nakomen en, anderzijds, niet erin te hebben voorzien dat de Verenigde Staten voldoen aan hun verplichtingen inzake een wederzijdse uitwisseling van gegevens. Zij verwijt de bestreden bepaling voorts niet te hebben voorzien in een totale transparantie van de financiële rekeningen, en zodoende het bankgeheim te beschermen, om de belastingontwijking die de financiën van de Staten ernstig aantast, beter te bestrijden.

A.4.3. In een derde middel herinnert de verzoekende partij, die een advies van de Raad van State volgt, eraan dat het FATCA-akkoord met de Verenigde Staten het voorwerp had moeten uitmaken van een instemmingswet, hetgeen, volgens haar, de Regering zou weigeren te doen.

A.4.4. Een vierde middel is afgeleid uit de schending van het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie (artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 14 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens). De verzoekende partij verwijt de bestreden wet een onderscheid in behandeling in te voeren tussen de Belgen en de Belgen met de dubbele nationaliteit, en met name diegenen die, net als haar, de Amerikaanse nationaliteit hebben, waarbij de bankinstellingen van de eerstgenoemden niet gehouden zijn tot de verplichtingen die zijn opgelegd aan de bankinstellingen van de laatstgenoemden. Aldus zou een discriminatie worden ingevoerd die uitsluitend steunt op de nationaliteit van de houder van een bankrekening.

A.4.5. Een vijfde middel beoogt meer bepaald de aantasting van het recht op het privéleven die zou voortvloeien uit het feit dat artikel 12, § 6, van de bestreden wet zou toelaten gegevens met betrekking tot de bankrekeningen van de verzoekende partij te controleren en te bewaren op een wijze die verder gaat dan hetgeen noodzakelijk lijkt, en dit met schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en van de artikelen 7, 8 en 52, lid 1, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

A.4.6. Een zesde middel is afgeleid uit de schending van de richtlijn 88/361/EEG van de Raad van 24 juni 1988 « voor de uitvoering van artikel 67 van het Verdrag », alsook van de artikelen 63 tot 66 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, daar de wet de belastingadministratie toelaat gegevens te verzamelen met betrekking tot de klanten van de bankinstellingen wanneer zij bankverrichtingen met een andere lidstaat uitvoeren, hetgeen niet het geval is wanneer de Belgische burgers bankverrichtingen in de Belgische banken uitvoeren.

A.5. De Ministerraad merkt in hoofdorde op dat de door de verzoekende partij aangevoerde grieven op algemene wijze worden geformuleerd en moeilijk verstaanbaar zijn, waarbij in de uiteenzetting ervan grondwetsbepalingen en internationale bepalingen door elkaar worden aangehaald die buiten de bevoegdheidssfeer van het Hof vallen. De uiteenzetting van de grieven bevat ook overwegingen die losstaan van hetgeen moet worden uiteengezet in een middel om te voldoen aan de vereisten van artikel 6 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof.

A.6.1. In ondergeschikte orde antwoordt de Ministerraad niettemin op elk middel.

Hij voert in de eerste plaats aan dat de grief die is afgeleid uit de schending van alleen de artikelen 6, 13 en 17 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens om reden dat de verzoekende partij in het kader van de rechtspleging voor het Hof niet de juridische bijstand en rechtsbijstand zou genieten, niet ontvankelijk is, daar het Hof niet rechtstreeks kan toezien op de naleving van het internationaal recht. Daarnaast merkt de Ministerraad op dat de bestreden wet losstaat van de kwestie van de juridische bijstand.

A.6.2. Ten aanzien van het eerste middel waarin artikel 19 van de bestreden wet wordt bekritiseerd in zoverre het voorziet in de toepassing van artikel 458 van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992, voert de Ministerraad aan dat het niet ontvankelijk is omdat het onvoldoende nauwkeurig aangeeft welke bepalingen van grondwettelijk of internationaal recht die vallen onder de bevoegdheidssfeer van het Hof, geschonden zouden zijn. Het middel is dus kennelijk niet ernstig.

A.6.3. Ten aanzien van het tweede middel afgeleid uit de schending van de artikelen 3 en 4 van het Verdrag inzake de strafrechtelijke bestrijding van corruptie en van artikel 17 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, voert de Ministerraad aan dat niet alleen het Hof niet bevoegd is om rechtstreeks toe te

zien op de naleving van het internationaal recht, maar dat de verzoekende partij bovendien niet aantoonde hoe de bestreden wet de voormelde internationale bepalingen zou schenden.

A.6.4. Het derde middel afgeleid uit het feit dat België niet heeft ingestemd met het FATCA-akkoord is volgens de Ministerraad niet ontvankelijk omdat niet wordt gepreciseerd welke grondwettelijke normen zouden zijn geschonden. In de veronderstelling dat ervan kan worden uitgegaan dat de grief betrekking heeft op het verschil in behandeling tussen de personen die vallen onder het rechtsgebied van een Staat waarmee België gebonden is krachtens een bilaterale of multilaterale overeenkomst en de personen die vallen onder een andere Staat, is het middel niet ernstig in zoverre het verschil in behandeling verantwoord is door internationale akkoorden die thans het voorwerp uitmaken van een parlementaire instemmingsprocedure.

A.6.5. Ten aanzien van het vierde middel afgeleid uit de schending van het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie gewaarborgd bij de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en van artikel 14 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, alsook van de wet van 10 mei 2007 tot wijziging van de wet van 30 juli 1981 tot bestraffing van bepaalde door racisme of xenofobie ingegeven daden, merkt de Ministerraad allereerst op dat het Hof niet bevoegd is om toe te zien op de overeenstemming van een wet met een andere wetskrachtige norm. De Ministerraad voegt eraan toe dat het door de verzoekende partij geformuleerde verwijt zijn oorsprong niet vindt in de bestreden wet, maar in een praktijk van de banken waarover het Hof zich niet vermag uit te spreken, daar die praktijk valt onder de toepassing van de wet. Ten slotte preciseert de verzoekende partij evenmin van welke categorie van personen de situatie moet worden vergeleken met de zijne, noch in welke mate dat verschil in behandeling discriminerend zou zijn. Het middel is niet ontvankelijk en derhalve niet ernstig.

A.6.6. Het vijfde middel afgeleid uit de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, al dan niet in samenhang gelezen met verschillende bepalingen van internationaal recht, alsook van artikel 4, derde lid, van de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens, is niet ontvankelijk in zoverre het is afgeleid uit de schending van een wetskrachtige norm.

Bovendien is het middel niet ernstig. Het verzamelen van financiële gegevens dat een inmenging in het recht op de eerbiediging van het privéleven vormt, streeft niet alleen een gewettigd doel na, maar is bovendien daarmee evenredig. De Ministerraad herinnert in dat opzicht eraan dat het doel van de wet erin bestaat grensoverschrijdende belastingfraude en -ontwijking te bestrijden en de doelmatigheid en doeltreffendheid van de inning van de belasting te bevorderen. Het verzamelen van die gegevens is evenredig met het nagestreefde doel, in zoverre eender welk gegeven niet automatisch wordt meegedeeld aan de bevoegde buitenlandse belastingadministratie.

A.6.7. Het zesde middel dat is afgeleid uit de schending van verschillende bepalingen van het recht van de Europese Unie dient onontvankelijk te worden verklaard, aangezien het Hof, volgens de Ministerraad, niet bevoegd is om een wet af te keuren uitsluitend op basis van die bepalingen van het recht van de Europese Unie. De verzoekende partij laat overigens na aan te tonen in welke zin de bestreden wet het vrij verkeer van kapitaal zou beperken.

Ten aanzien van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

A.7. Als moeilijk te herstellen ernstig nadeel voert de verzoekende partij met name aan dat een bankinstelling die onderworpen is aan de verplichting om inlichtingen mee te delen, reeds de rekening heeft gesloten die zij er bezat. Zij voegt eraan toe dat de bankinstellingen die haar erover hebben ingelicht dat zij de gegevens met betrekking tot haar rekeningen zouden meedelen, dat zouden moeten doen « zodra dat mogelijk is na 15 april 2016 » voor de gegevens met betrekking tot het jaar 2014 en « vóór het einde van de maand september 2016 » voor die met betrekking tot het jaar 2015.

Ten slotte voert E.M. aan dat, indien het Hof de voormelde wet niet schorst, de psychologische problemen die hij door die wet ondervindt, zouden verergeren.

A.8. De Ministerraad merkt op dat de verzoekende partij niet aan de hand van precieze feiten aantoonde dat de onmiddellijke uitvoering van de bestreden wet haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou kunnen berokkenen. Haar verzoekschrift bevat geen omstandige uiteenzetting om dat nadeel aan te tonen. Bovendien moet het risico van het nadeel worden toegeschreven aan de bestreden norm, hetgeen te dezen niet het geval is,

daar dat nadeel, in de veronderstelling dat het wordt aangetoond, voortvloeit uit de toepassing van de wet en niet uit de wet zelf. Ten slotte, zelfs in de veronderstelling dat een nadeel uit de bestreden wet voortvloeit, geeft de verzoekende partij niets aan over de aard van het nadeel dat haar zou worden berokkend.

In verband met het negatieve effect van de bestreden wet, die, volgens de verzoekende partij, een dubbele belasting creëert die uniek in de wereld is, en die bijgevolg voor haar een financieel en moreel nadeel met zich meebrengt dat haar reeds zwakke geestestoestand ernstig aantast, merkt de Ministerraad op dat de verzoekende partij, onder de regels waarvan de naleving door het Hof wordt gewaarborgd, niet aangeeft welke door de bestreden wet van 16 december 2015 zouden zijn geschonden.

- B -

B.1. Artikel 2 van de wet van 16 december 2015 tot regeling van de mededeling van inlichtingen betreffende financiële rekeningen, door de Belgische financiële instellingen en de FOD Financiën, in het kader van een automatische uitwisseling van inlichtingen op internationaal niveau en voor belastingdoeleinden bepaalt :

« De wet regelt de verplichtingen van de Belgische financiële instellingen en van de FOD Financiën met betrekking tot de inlichtingen die aan een bevoegde autoriteit van een ander rechtsgebied moeten medegedeeld worden in het kader van een automatische uitwisseling van inlichtingen betreffende financiële rekeningen die georganiseerd is overeenkomstig richtlijn 2014/107/EU van de Raad van 9 december 2014 tot wijziging van richtlijn 2011/16/EU betreffende de verplichte automatische uitwisseling van inlichtingen op belastinggebied, de Gezamenlijke overeenkomst tussen de Raad van Europa en de OESO van 25 januari 1988 inzake wederzijdse administratieve bijstand in fiscale aangelegenheden (hierna de multilaterale overeenkomst genoemd), een bilaterale overeenkomst tot het vermijden van dubbele belasting met betrekking tot belastingen naar het inkomen, of een bilateraal verdrag inzake de uitwisseling van fiscale inlichtingen, teneinde de naleving van de internationale fiscale verplichtingen te verbeteren ».

B.2. Uit de uiteenzetting van de middelen blijkt dat de vordering tot schorsing alleen betrekking heeft op de artikelen 5, 8, §§ 2 en 4, 12, §§ 1, 3 en 4, 15, 16 en 19, en op punt A van deel I van bijlage II van de voormelde wet.

België heeft een « Akkoord tussen de Regering van het Koninkrijk België en de Regering van de Verenigde Staten van Amerika tot verbetering van de internationale naleving van de belastingvoorschriften en tot tenuitvoerlegging van FATCA » (hierna het FATCA-akkoord) gesloten.

Ten aanzien van de ontvankelijkheid van het beroep en het belang van de verzoekende partij

B.3.1. Aangezien de vordering tot schorsing ondergeschikt is aan het beroep tot vernietiging, dient de ontvankelijkheid van dat laatste, en met name wat het bestaan van het vereiste belang betreft, reeds bij het onderzoek van de vordering tot schorsing te worden betrokken.

B.3.2. De Grondwet en de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof vereisen dat elke natuurlijke persoon of rechtspersoon die een beroep tot vernietiging instelt, doet blijken van een belang. Van het vereiste belang doen slechts blijken de personen wier situatie door de bestreden bepalingen rechtstreeks en ongunstig zou kunnen worden geraakt.

B.4.1. De verzoekende partij, die in België verblijft, heeft de dubbele Belgische en Amerikaanse nationaliteit. Zij is in die zin onderworpen aan de fiscale voorschriften van het Belgische recht en aan die van het Amerikaanse recht. Zij voert aan dat twee Belgische bankinstellingen haar erover hebben ingelicht dat zij aan de FOD Financiën de gegevens zouden meedelen met betrekking tot de twee rekeningen die zij er bezit, teneinde zich in overeenstemming te brengen met de bestreden wet van 16 december 2015. De verzoekende partij preciseert dat die gegevens zullen worden meegedeeld, terwijl die instellingen daartoe niet gehouden zijn met toepassing van punt A.1 in deel I van bijlage II van de voormelde wet, aangezien het bedrag van haar rekeningen niet hoger ligt dan 50 000 USD op 30 juni 2014.

B.4.2. De Ministerraad merkt in hoofdzaak op dat de verwarde en onnauwkeurige uiteenzetting van de middelen niet zou voldoen aan de vereisten van artikel 6 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, zodat het beroep onontvankelijk zou moeten worden verklaard. De verzoekende partij zou overigens evenmin belang erbij hebben de vernietiging en bijgevolg de schorsing van de wet van 16 december 2015 te vorderen, in zoverre, indien haar financiële situatie kon worden aangetast zoals zij dat aanvoert, dat alleen mogelijk zou zijn door de uitvoering van het voormelde FATCA-akkoord, waarbij dat laatstgenoemde evenwel nog niet het voorwerp heeft uitgemaakt van een instemmingswet.

B.5. Uit het beperkte onderzoek van de ontvankelijkheid van het beroep tot vernietiging waartoe het Hof in het kader van de vordering tot schorsing is kunnen overgaan, blijkt echter dat het beroep tot vernietiging en dus de vordering tot schorsing ontvankelijk moeten worden geacht, daar de uiteenzetting van de middelen toelaat de artikelen van de wet van 16 december 2015 te identificeren die in het bijzonder worden beoogd en de middelen voldoende duidelijk zijn, middelen waarop de Ministerraad overigens heeft geantwoord. Daarnaast laten de beoogde bepalingen de bankinstellingen overigens toe aan de FOD Financiën gegevens mee te delen met betrekking tot de bankrekeningen die de verzoekende partij er bezit, wegens haar dubbele Belgische en Amerikaanse nationaliteit, hetgeen haar belang verantwoordt om in rechte op te treden.

Ten aanzien van de voorwaarden van de schorsing

B.6. Naar luid van artikel 20, 1°, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof dient aan twee grondvoorwaarden te zijn voldaan opdat tot schorsing kan worden besloten :

- de middelen die worden aangevoerd moeten ernstig zijn;
- de onmiddellijke uitvoering van de bestreden maatregel moet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kunnen berokkenen.

Daar de twee voorwaarden cumulatief zijn, leidt de vaststelling dat een van die voorwaarden niet is vervuld tot de verwerping van de vordering tot schorsing.

Wat het risico van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel betreft

B.7.1. De schorsing van een wetsbepaling door het Hof moet het mogelijk maken te vermijden dat, voor de verzoekende partij, een ernstig nadeel dreigt voort te vloeien uit de onmiddellijke toepassing van de bestreden normen, nadeel dat niet of moeilijk zou kunnen worden hersteld in geval van een vernietiging van die normen.

B.7.2. Uit artikel 22 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 blijkt dat, om te voldoen aan de tweede voorwaarde van artikel 20, 1°, van die wet, de persoon die een vordering tot schorsing instelt, in zijn verzoekschrift concrete en precieze feiten moet uiteenzetten waaruit voldoende blijkt dat de onmiddellijke toepassing van de bepalingen waarvan hij de vernietiging vordert, hem een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Die persoon moet met name het bestaan van het risico van een nadeel, de ernst ervan en het verband tussen dat risico en de toepassing van de bestreden bepalingen aantonen.

B.8.1. De verzoekende partij voert allereerst aan dat een bankinstelling die aan de verplichting tot mededeling van de gegevens is onderworpen, de rekening die zij er bezat reeds heeft gesloten.

De te dezen aangeklaagde sluiting van de rekening blijkt niet voort te vloeien uit enige bepaling van de bestreden wet, waarbij die sluiting overigens is gebeurd vóór de inwerkingtreding van de wet. Noch de schorsing van de wet, noch de vernietiging ervan zouden dus tot gevolg kunnen hebben dat de verzoekende partij opnieuw wordt geplaatst in de oorspronkelijke contractuele situatie.

B.8.2. De verzoekende partij voert vervolgens aan dat de onmiddellijke toepassing van de bestreden wet en in het bijzonder van artikel 8, § 2, ervan tot gevolg heeft gehad dat de bankinstellingen waar zij rekeningen bezit, haar erover hebben ingelicht dat zij, vóór het einde van de maand september 2016, de gevraagde gegevens aan de FOD Financiën zouden medelen.

De verzoekende partij maakt geen gewag van concrete en nauwkeurige feiten met betrekking tot de precieze aard van de mogelijke gevolgen van die mededeling voor haar fiscale situatie in de Verenigde Staten, situatie die op zich losstaat van de bestreden wet.

Wat meer bepaald het verwijt betreft dat is gericht tot de bankinstellingen waar de verzoekende partij rekeningen bezit en luidens hetwelk zij punt A.1 van deel I van bijlage II van de bestreden wet betreffende het plafond van het saldo van de rekening waaronder een rekening niet is onderworpen aan de verplichting tot mededeling, niet hebben toegepast,

zouden noch de schorsing van de wet, noch de vernietiging ervan de commerciële vrijheid van die instellingen kunnen beperken.

B.8.3. De verzoekende partij voert voorts aan dat de onmiddellijke toepassing van de wet haar privéleven onherstelbaar zou aantasten door de betrokken financiële instellingen toe te laten gegevens mee te delen die niet zouden voldoen aan het evenredigheidsbeginsel en hierdoor een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zouden veroorzaken. Zij brengt echter geen enkel concreet en precies feit aan dat haar persoonlijke situatie zou betreffen.

B.8.4. De verzoekende partij verklaart ten slotte dat de onmiddellijke toepassing van de wet onomkeerbare gevolgen voor haar gezondheidstoestand zou kunnen hebben. Ook in dat verband brengt zij geen afdoend feit aan dat het Hof zou toelaten met die hypothese rekening te houden.

B.9. Uit hetgeen voorafgaat, vloeit voort dat de verzoekende partij niet voldoende aantoont dat de onmiddellijke toepassing van de wet van 16 december 2015 haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen, zodat niet is voldaan aan een van de voorwaarden die zijn opgelegd bij artikel 20, 1°, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof.

Om die redenen,

het Hof

verwerpt de vordering tot schorsing.

Aldus gewezen in het Frans en het Nederlands, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op 16 juni 2016.

De griffier,

De voorzitter,

F. Meersschaut

J. Spreutels